

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119211033
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119211033.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Jozefa Angeloviča, v právnej veci žalobkyne: N.. Y. B., B.. X.X.XXXX, X. XXX XX G. XXX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie 894,17 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 10Csp/136/2019-58 zo dňa 30.10.2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výroku I., ktorým žalobe čiastočne vyhovel a výroku III. o náhrade trov konania.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

- „I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 200 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa žalobou zo dňa 21.6.2019 sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 894,17 eur podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že v predchádzajúcom spore vedenom na tomto súde pod sp. zn. 8C/179/2016 bola ako spotrebiteľka úspešná pri uplatnení nároku na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľnej zmluvnej podmienky týkajúcej sa dohody o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok. Odcitovala časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom bola konštatovaná absencia údajov o konečnej splatnosti, RPMN a o členení splátky úveru na istinu a úrok v zmluve o revolvingovom úvere a tiež neplatnosť dohody o úrokoch pre ich neprímeranosť a teda pre rozpor s dobrými mravmi. Poukázala na sankčnú a relutárnu funkciu primeraného finančného zadostučinenia. Výšku nároku odôvodnila 50 % zo sumy 1.788,35 eur, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má byť vyvážené a preto z konkrétnych skutkových zistení je potrebné posúdiť, či

účel sledovaný zákonom (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.) sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky a celej odplaty za úver, alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Namietal aj nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne, keďže zmluvu o revolvingovom úvere uzatvorila ako dlžníčka T. G., ktorá zomrela. Univerzálna sukcesia sa však nevzťahuje na všetky práva a povinnosti poručiťľa, nároky späťe s osobou, ktoré neboli uplatnené a priznané počas života na dedičov neprechádzajú. Zadosťučinenie je chápané ako náhrada nemajetkovej ujmy tak ako je to pri náhrade podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, alebo pri bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia, pričom vo všetkých týchto prípadoch ide o právo viazané na konkrétnu osobu, ktorej mala byť spôsobená ujma a toto právo neprechádza na dedičov. V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný v podstate hodnotí závery predchádzajúceho rozsudku s ktorým polemizuje a napokon poukazuje na to, že z reálnej sumy poskytnutej ako úver vo výške 1.277,05 eur doposiaľ bola uhradená len suma 766,35 eur a teda bolo by v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobkyni uplatnený nárok.

4. Aplikujúc ust. § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. súd prvej inštancie uzavrel, že základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

5. Pokiaľ súdy v predchádzajúcom spore vyhodnotili dohodu o úrokoch ako absolútne neplatnú, urobili tak podľa všeobecnej právnej úpravy, teda s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka a nie podľa osobitnej právnej úpravy týkajúcej sa ochrany spotrebiteľov, pričom ako súd už konštatoval, ide o jednu zo základných hmotnoprávných podmienok uplatneného nároku. Preto súd záver o neplatnosti dohode o úrokoch nemohol v tomto spore zohľadniť.

6. Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd prvej inštancie preto rešpektuje vyššie uvedený vyslovený právny záver. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore úspešná voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia povinností žalovaného ako dodávateľa voči žalobkyni ako spotrebiteľke, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

7. Súd prvej inštancie sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je to, o aké vážne porušenia práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože nevyplýva to znenia ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z. z.

8. Súd prvej inštancie teda vyhodnocoval závažnosť porušenia povinnosti žalovaného ako dodávateľa voči žalobkyni ako spotrebiteľky v zmysle konštatácie súdov v predchádzajúcom rozsudku (okrem posúdenia výšky úrokov z dôvodov uvedených vyššie). Neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, ak je uvedených 36 mesačných splátok a neuvedenie termínu splatnosti mesačnej splátky, súd nepovažuje za tak závažné porušenie povinnosti, ktoré by odôvodňovali priznať primerané finančné zadosťučinenie. Súd prvej inštancie síce vyslovil názor o absencii členenia splátky na istinu a úrok, ale súd druhej inštancie sa týmto záverom nezaoberal, navyše bol jednoznačne prekonaný mnohými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, podľa ktorých toto členenie splátky nutné nie je (napr. rozhodnutie 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018 alebo 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018). Za týchto okolností, ak súd zrejme nesprávne vyhodnotil spornú náležitosť, čomu nasvedčuje už ustálená rozhodovacia činnosť najvyšších súdnych autorít, bolo by v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, aby v súvislosti s touto argumentáciou súdu prvej inštancie v predchádzajúcom spore mal byť priznaný nárok na finančné zadosťučinenie.

9. Pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia však súd prvej inštancie zohľadnil aj správanie žalobkyne, ktorá napriek právoplatnosti predchádzajúceho rozsudku o bezúročnosti úveru po vyše roku nevrátila ani istinu úveru 1.277,05 eur, keďže uhradených bolo len 766,35 eur, ako

uviedol žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, pričom toto jeho skutkové tvrdenie žalobkyňa nepoprela, platí preto fikcia o jeho nespornosti s poukazom na § 151 ods. 1 CSP. Úver pritom mal byť splatný do 3 rokov, teda do konca roka 2017 a žalovaný listom ešte z 15.3.2016 vyzval priamo žalobkyňu ako dedičku na vyrovnanie dlhu poručiteľky (č.l. 9 v spise 8C/179/2016). Po zohľadnení všetkých týchto skutočností súd považoval finančné zadosťučinenie vo výške 200,- eur za primerané pre naplnenie funkcie satisfakcie pre žalobkyňu a sankcie pre žalovaného.

10. Súd prvej inštancie nesúhlasí s názorom žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, hoci tá neuzatvárala zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale jej právna predchodkyňa. Žalobkyňa totiž vstúpila v dôsledku dedenia po svojej matke, ktorá túto zmluvu uzatvárala, do jej povinností, veď preto žalovaný ju vyzval listom z 15.3.2016 na úhradu dlhu z tejto úverovej zmluvy, ale vstúpila aj do práv svojej právnej predchodkyne na základe tejto univerzálnej sukcesie. Preto aj v predchádzajúcom spore bola žalobkyňa vnímaná ako spotrebiteľka a bolo vyhovené jej žalobe v rámci právnej úpravy týkajúcej sa ochrany práv spotrebiteľa. Tým splnila hmotnoprávnu podmienku uplatneného nároku podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z. z. a preto súd mal za to, že jej aktívna legitímácia pre tento spor je opodstatnená. Je potrebné rozlišovať uplatnený nárok od náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, keďže logicky ide o nároky z ublíženia na zdraví konkrétnej osoby, ktoré predstavujú vyslovene osobný nárok poškodeného, čo napokon jasne upravuje aj zákon, keď v § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka výslovne uvádza, že pri smrti veriteľa zanikne právo na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, to však pri nároku podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa právna úprava nerieši. Výklad žalovaného súd nepovažuje za logický, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný si uplatňuje nárok na úhradu svojej pohľadávky voči žalobkyňi, ktorá bola nútená v súvislosti s porušením jeho povinnosti podľa noriem na ochranu práv spotrebiteľov uplatňovať osobne nárok na súde, s ktorým bola úspešná a preto súd nevidí dôvod preto, aby nebola oprávnená za týchto okolností v dôsledku zistených porušení povinností žalovaného požadovať aj primerané finančné zadosťučinenie.

11. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdeného nároku závisela od úvahy súdu a preto platí zásada, že žalobkyňa bola v tomto spore úspešná a preto s poukazom na citované zákonné ustanovenie jej vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, nakoľko súd nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

12. Proti rozsudku v jeho vyhovujúcej časti vrátane závislého výroku o trovách konania v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Odvolanie podal z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

14. Podľa žalovaného v konaní žalobkyňa nepreukázala ani to, že by mala postavenie spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007, pretože žalobkyňa žiadnu zmluvu neuzavrela. Vzhľadom na citované znenie zákona a vzhľadom na fakt, že finančné zadosťučinenie je nárokom osobnej povahy patriacim subjektu, ktorý uzavrel zmluvu. Žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadnu skutočnosť, ktorá by preukazovala jej aktívnu vecnú legitímáciu. Univerzálna sukcesia sa však nevzťahuje na všetky práva a povinnosti poručiteľa, čo vyplýva jednak z Občianskeho zákonníka a tiež zo súdnej praxe. Tá ustálila, že nároky spojené s osobou, ktoré neboli uplatnené a priznané, počas života na dedičov neprechádzajú. Zadosťučinenie je chápané ako náhrada nemajetkovej ujmy, ako aj náhrada podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O všetkých prípadoch ide o právo viazané na konkrétnu osobu, a to osobu, ktorej mala byť alebo bola spôsobená ujma. Tým, že došlo k smrti poručiteľa - dlžníka Marta Rapavá a za jej života nedošlo ani k uplatneniu práva na finančné zadosťučinenie ani k jeho priznaniu, dedič toto právo nemá.

15. Citujúc ust. § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 v spojení s § 3 ods. 5 citovaného zákona žalovaný uviedol, že žalobkyňa žiadne právo na postup podľa uvedených

ustanovení na žalobkyňu neprešlo a preto absentuje aj oprávnenie domáhať sa zaplata sumy uvedenej v žalobe.

16. Každý nárok predstavujúci zadosťučinenie nemajetkovej ujmy je charakteristický tým, že je nárokom osobnej povahy, nie je to len náhrada bolestného, sťaženie spoločenského uplatnenia, ale napríklad aj nárok podľa § 13 Občianskeho zákonníka.

17. Ďalej žalovaný rozporoval výšku priznaného nároku v sume 200,- eur s tým, že rozsudok v tejto časti neobsahuje odôvodnenie s tým, že súd prvej inštancie nestotožňuje zohľadniť na to, že žalobkyňa ako dedič spotrebiteľa (pôvodného dlžníka) neuhradila povinnosť vrátiť ani istinu úveru. Keďže žalobkyňa nemá ochotu plniť záväzok ani v tejto časti, potom na jej strane absentuje dôvod, ktorý by vyžadoval priznanie finančného zadosťučinenia.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol žalovaný rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP zmeniť a žalobu zamietnuť s tým, že si uplatňuje náhradu trov konania.

19. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

20. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

21. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného, v odvolacom konaní bol preskúmaný len výrok napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe žalobkyne čiastočne vyhovené vrátane závislého výroku o trovách konania, a preto výrok rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ktorý výrok odvolaním napadnutý nebol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP).

22. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností upravených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

23. V prejednávanvej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva, alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva, alebo povinností privodiť spotrebiteľovi ujmy (do pozornosti napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/220/2012).

24. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľov bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

25. Z obsahu spisu je zrejmé, že nie právna predchodkyňa žalobkyne T. G., ale žalobkyňa sa v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8C/179/2016 domáhala určenia, že úver zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 19.3.2014 je bezúročný a bez poplatkov a zároveň určenia, že tam uvedené zmluvné podmienky sú neprijateľnými. Napadnutým rozsudkom č. k. 8C/179/2016-46 zo dňa 27.6.2008 po jeho potvrdení odvolacím súdom, súd prvej inštancie žalobe vyhovel a určil, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov a zároveň určil neprijateľnosť zmluvných podmienok. Je teda

nepochybné, že nie právna predchodkyňa, ale priamo žalobkyňa si ako spotrebiteľ v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta, zákona č. 250/2007 Z. z. úspešne uplatnila porušenie práva a preto v zmysle citovaného ustanovenia má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý bol v tomto konaní, v ktorom si žalobkyňa uplatnila porušenie práva žalovanou stranou. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si v tomto konaní, v ktorom sa domáhala určenia bezúročnosti, bezpoplatkovost a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, tento svoj nárok uplatnila tak ako uvádza priamo v návrhu na základe dedične dohody, na základe ktorej nadobudla všetky aktíva v celosti tak, ako to nakoniec vyplýva z osvedčenia o dedičstve vydaného notárkou Y. H. W. ako súdnu komisárkou pod sp. zn. XXD/XXX/XXXX dňa 26.3.2015, ktoré v rovnaký deň nadobudlo aj právoplatnosť.

26. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, keďže postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

27. S poukazom na vyššie uvedené aj odvolací súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na preukázané závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

28. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, prípadne ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010).

29. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, keď pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie správne zohľadnil tú skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej vyhovujúcej časti, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobkyňa ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).